

ת"פ 40031/09/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 40031-09-22 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: פלוני

בשם המאשימה: עו"ד חן נחמני

בשם הנאשם: עו"ד יואל גולדברג

מזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בשתי עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. לבקשת הצדדים הופנה הנאשם לקבלת תסקיר מבחן, ולבקשת ההגנה נבחנה במסגרתו האפשרות לביטול הרשעתו של הנאשם. כתב האישום המתוקן מחזיק 3 אירועים בשני אישומים. ברקע: המתלוננת גב' א' ג' והנאשם גרושים זה מזה, ולהם שני ילדים משותפים. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה מר ר' ל' (להלן: המתלונן) בן זוגה של המתלוננת. הנאשם חשש כי ילדיו חשופים לתכנים בלתי הולמים מצד המתלוננים. מעשי העבירה יובאו בהתאם לסדר הזמנים הכרונוולוגי. אישום מס' 2: ביום 9.4.22 הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת כדי לאסוף את ילדיו הקטינים, ופגש במתלונן. במהלך שיחתם אמר הנאשם למתלונן שלא יתקרב לילדיו. לאחר שעזב את ביתה של המתלוננת, שלח לה הנאשם מסרון: "אני אשחט אותו כדאי שיילך עד שאני מגיע". אישום מס' 1: ביום 15.4.22 שלח הנאשם למתלוננת מסרון (שגיאות במקור - ג"א): "את משמידה את הילדים שלך את תישרפי בגהנום ואת החבר שלך אני אשחט על מה שהוא עשני", "רק מחכה ליום הנכון", "תספר לו שאני הגורל שלו", "החשבון שלו יגיע", כדאי שהוא ידע מזה שהימים שלו ספורים". ביום 16.4.22 בשעה 15:56 שלח הנאשם למתלוננת מסרון: "ב7 אני מגיע ממליץ לך שתהיה משטרה אם האפס שלך שם".

2. עיקרי תסקיר מבחן מיום 7.12.23: הנאשם בן 41, גרוש ואב לשני ילדים. הוא השלים 12 שנות לימוד ובעל

עמוד 1

תעודת בגרות מלאה. התגייס לשירות סדיר בצה"ל כלוחם בחיל האוויר, נפצע ושחרר מוקדם מהמתוכנן. הנאשם מוכר כנכה צה"ל (הוצגה תעודה). לאחר שחרורו השלים הנאשם תואר ראשון בטכניון בהנדסה אזרחית - ניהול ובנייה, ואף עבד כמרצה ב..... לאחר לידת בנם הבכור החליטו הנאשם והמתלוננת, כי בחלוקת התפקידים בין השניים, הנאשם יתמסר לטיפול בילדיהם, ואילו המתלוננת תתמקד בלימודי וטרינריה. כך עשו. הנאשם התפטר מעבודתו וגידל את הילדים במשרה מלאה. בהמשך פתח עסק עצמאי בתחום הנגרות. בני הזוג התגרשו בשנת 2020. בחודשים האחרונים השתלב הנאשם כשכיר בתחום ההנדסה.

הנאשם תיאר קונפליקטים שנתגלו בינו לבין רעייתו במהלך נישואיהם, ומנגד הליך הגירושים הסתיים במהרה בהסכמה הדדית, ולאחריו חלה רגיעה ביחסים בין השניים. ברם, הנאשם הלין על כך שלאחר הגירושים החלה המתלוננת לנהל מערכות יחסים עם גברים, וילדיו נחשפו "באופן לא מתאים" לקשרים שניהלה. לדבריו, פנה מספר פעמים למתלוננת, וניסה לגייסה לערוך שינוי בהתנהלותה מול הילדים, אך ללא הצלחה. הנאשם חש מודאג, התקשה להבין את ההשלכות על ילדיהם, ולאחר שהמתלוננת לא נענתה לו, התקשה לשלוט בהתנהגותו והגיב באלימות מילולית כלפיה וכלפי בן זוגה, כמתואר בכתב האישום. הנאשם הודה בביצוע המעשים, וטען כי פעל מתוך סערת רגשות, מאחר שבמשך תקופה ארוכה צבר כעסים על המתלוננים. הנאשם הכחיש כי פעל מתוך קנאה כלפי המתלוננת. לשיטתו, נהפוך הוא. מהתסקיר עולה כי הנאשם "חווה את עצמו כמי שפרגן לגרושתו למצוא בני זוג חדשים ולהמשיך בחייה, ומיקד את הבעייתיות שעלתה באותה התקופה, בתפיסתו כי היא ובן הזוג חשפו את ילדיו לתכנים לא הולמים". הנאשם הדגיש כי ביקש להגן על ילדיו, ושלל כוונה לפגיעה במתלוננים. כן טען כי התנהלות זו חריגה לאורחות חייו.

קצינת המבחן בחנה עם הנאשם את נכונותו להשתלב בטיפול בתחום האלימות הזוגית, אך הלה שלל נזקקות טיפולית, ועמד על כך שהמדובר באירוע חד-פעמי שלא יחזור על עצמו. קצינת המבחן לא הצליחה ליצור קשר עם המתלוננת. בנסיבות אלה ביקשה לדחות את הדיון בחודשיים, להשלמת הערכת הסיכון וכדי להמשיך ולבחון אפשרות לשילובו של הנאשם בטיפול.

עיקרי תסקיר מבחן מיום 13.2.24: קצינת המבחן הצליחה ליצור קשר עם המתלוננת, ולבקשתה של האחרונה נערכה השיחה ביניהן בטלפון. המתלוננת בת 41, וטרינרית. תיארה את תחילת הקשר עם הנאשם כחיובי. בחלוף הזמן נתגלו פערים משמעותיים בתפיסותיהם של בני הזוג וציפיותיהם בכל הקשור לזוגיות וחי משפחה. קצינת המבחן התרשמה כי לאורך הקשר הזוגי בין השניים, וגם לאחריו, עלו תכנים של קנאה מצדו של הנאשם, ועיסוק חזרתי במתלוננת ובקשריה הזוגיים. לדברי המתלוננת, היא חוותה קושי לקדם מערכות זוגיות חדשות, על רקע קשיים של הנאשם לכבד את הגבולות בין השניים, וניסיונותיו להתערב בחייה. בהתאם חוותה את העבירות מושא כתב האישום, כמאמצים של הנאשם לפגוע בדרכה לעצמאות ולקשר חדש. מאז תלונתה למשטרה, מערכת היחסים עם הנאשם מתקיימת באופן קונקרטי ומינימלי סביב הסדרי הראייה. לדבריה, הנאשם איננו משלם מזונות, אך טרם נקטה הליכים בענין זה. קצינת המבחן התרשמה כי המתלוננת עודנה חוששת מפני התנהלות לא צפויה ומאיימת מצד הנאשם.

שיחה עם הנאשם העלתה כי בשלב זה הוא ממשיך לעבוד כנגר באופן עצמאי, מתמודד עם הליך חדלות פירעון, ואיננו מסוגל לעמוד בתשלומי המזונות מזה למעלה משנה. במהלך המפגש היה הנאשם ממוקד בהליך המשפטי, והביע חרדה מתוצאותיו ובעיקר מהרשעתו בדיון והנזק שעלול להיגרם לו כתוצאה מכך, על רקע מקצועו

כמהנדס. הנאשם איננו עובד אמנם כמהנדס, אך מעונין לדבריו לשוב לתחום, וחושש מהפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מהרשעה. בהמשך לפנייתו של ב"כ הנאשם, נדרשה קצינת המבחן פעם נוספת להתייחסותו של הנאשם לעבירות, אך לא התרשמה כי חל בה שינוי. הנאשם שב ומיקד את קשייו הזוגיים במתלוננת והתנהלותה, התקשה להתייחס לגורמים העצמיים שהביאו אותו להתנהג באופן אלים מילולית כלפי בת הזוג, שלל עיסוק בתכני קנאה, והתמקד בדאגה שחש לילדיו. הנאשם שב והדגיש כי מדובר באירוע חריג לאורחות חייו, וניכר קושי להתבוננות פנימית. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם נעדר אמפתיה למתלוננת. הוא חווה את ההליך המשפטי באופן מטלטל, חש בושה בשל הפגיעה בדימויו, ומתקשה להכיר באופן מלא בצורך לשאת בתוצאות מעשיו. הנאשם ביטא נכונות להשתלב בטיפול, אך קצינת המבחן התרשמה כי מדובר בנכונות ראשונית וחלקית המבוססת על מוטיבציה חיצונית בלבד, מתוך רצון להיטיב את תוצאות ההליך המשפטי. לדעתה, "בעת הזו לא קיימת ולו יכולת ראשונית של [הנאשם] להתבונן באופן ביקורתי על חלקיו שלו בקשיים הזוגיים, ולא התרשמנו כי [הוא] מבטא מוטיבציה כנה, כשמדבריו עלה באופן ברור כי אינו תופס עצמו כמי הנדרש לטיפול בתחום הוויסות והאלימות". משכך לא באה קצינת המבחן בהמלצה טיפולית-שיקומית. אשר לשאלת ההרשעה - הנאשם הביע חשש כבד מהנזק שייגרם לו, אך לא המציא מסמכים המעידים על פגיעה ממשית בתחום עיסוקו, אלא התייחס לפגיעה עתידית במקצועו כמהנדס, ככל שישוּב ועסוק בתחום זה. לפיכך לא המליצה קצינת המבחן על ביטול ההרשעה.

3. בסמוך לאחר קבלת התסקיר ועובר לשיבת הטיעונים לעונש, ביקש ב"כ הנאשם לשוב ולהפנות את הנאשם לשירות המבחן, על מנת לערוך תסקיר נוסף שיבחן את טענותיו באשר לשאלת ההרשעה. עוד טען, כי "האירוע הנוכחי הוא כישלון חד פעמי של הנאשם על רקע חשד כבד לביצוע עבירות פדופיליה כלפי ילדיו". ב"כ המאשימה התנגדה לביקשה, והפנתה לתסקיר בו נדונה סוגיית ההרשעה. בהחלטה מיום 18.2.24 נקבע כי ישיבת הטיעונים לעונש תתקיים כמתוכנן, תוך שמירת זכותה של ההגנה להעלות טיעוניה אף בסוגיית ההרשעה.

4. טיעוני הצדדים לעונש נשמעו ביום 20.2.24. ב"כ המאשימה עמדה על פגיעתו של הנאשם בשלוות נפשה של המתלוננת ובזכותה לביטחון. היא סקרה את עובדות כתב האישום, האיומים המפחידים לפגוע בבן זוגה של המתלוננת, וביקשה לקבוע מתחם עונש כולל בין מאסר על-תנאי לבין שנת מאסר בפועל. בקביעת העונש בתוך המתחם ביקשה להתחשב בגילו של הנאשם, היעדר הרשעות קודמות, הודיה ונטילת אחריות. בצד זאת הפנתה לאמור בתסקירי המבחן אודות האופן בו צמצם הנאשם מחומרת מעשיו, והיעדר המלצה טיפולית. אשר לשאלת ההרשעה, הנאשם איננו עומד בתנאים הקבועים בפסיקה לצורך ביטול ההרשעה. סופו של דיון ביקשה לגזור על הנאשם מאסר על-תנאי ופיצויים למתלוננת.

5. ב"כ הנאשם ביקש "לטעון טענות קשות כנגד משטרת ישראל וכנגד שירות המבחן, על שהחטיאו את המטרה ולא הביאו בפני בית המשפט את העובדות כהווייתן לצורך פסיקת העונש", והחל להעלות טענות החורגות מהעובדות המוסכמות בכתב האישום המתוקן, בו הורשע הנאשם בהתאם להודאתו. בית המשפט נאלץ להעיר לב"כ הנאשם, כי לא יתיר להכניס לתיק בית המשפט נתונים עובדתיים לכאוריים שלא פורטו בכתב האישום. לאחר שב"כ הנאשם המשיך באותו הטיעון, ניתנה החלטה מפורשת, בה הודגש כי בית המשפט יתעלם בגזר הדין מטענות מסוג זה. למרות זאת, חזר ב"כ הנאשם פעם נוספת על טענותיו אלו, אשר לא תקבלנה משקל בגזר הדין.

ב"כ הנאשם הלן על התנהלותה של המתלוננת, שלא הגיעה לפגישה עם שירות המבחן, והביע תרעומת על קצינת המבחן: "לבוא וליתן חוות דעת כאשר אתה לא מראיין ומסתכל בעיני המתלוננת, על מנת להבחין אם דוברת אמת או לא, והאם רצינית בטענותיה. אני אראה למה היא לא רצינית המתלוננת וגם קצינת המבחן. לשאלת בית המשפט, האם עסקינן בדיון טיעונים לעונש בגין עבירות בהן הורשע הנאשם, שמא בהליך בירור אשמתן של המתלוננת וקצינת המבחן, אני משיב, שלא ירדתי לסוף דעתו של אדוני לגבי השאלה. כאשר בית המשפט שואל אותי את השאלה פעם נוספת, אני אומר שאת בימ"ש אמור מאוד לעניין הרקע והנסיבות לאימים ולעבירה שנעברה...".

ב"כ הנאשם עמד על כך שמעשיו של הנאשם חריגים לאורחות חייו. הוא איבד אמנם את שלוותו, אך לא נקט אלימות פיזית. לדברי ב"כ הנאשם, הנסיבות בגין הושמעו האימים אינן קיימות עוד, כי "האישה השתכנעה וקנתה מיטות לילדים שלה. האישה ביטלה את התלונה במשטרה". האירועים התרחשו לפני כשנתיים, ומאז היחסים בין הצדדים חיוביים. לתמיכה בטיעונו הגיש ב"כ הנאשם אסופת מסרונים בין השניים (ענ/1), ואילו ב"כ המאשימה ביקשה להימנע מלתת להם משקל, לנוכח העובדה שאין מדובר במסמך מקור אלא בהעתקת מסרונים נבחרים לקובץ נפרד, בתוספת דברי הסבר.

ב"כ הנאשם תיאר את נסיבות חייו של הנאשם: הוא שירת בצה"ל ביחידה 669, נפצע בשירותו הצבאי והוכר כנכה צה"ל (ענ/5). הוא בוגר לימודי הנדסת בנין בטכניון (הוגשו תעודות ענ/2). במהלך נישואיהם של בני הזוג לקח על עצמו הנאשם לטפל בילדיהם וויתר לשם כך על עבודתו כמהנדס מול משרד הביטחון, בעוד המתלוננת למדה וטרינריה, עברה להתגורר לבדה בקרבת מקום הלימודים, ושבה לביתם בסופי השבוע. הנאשם עבד בשנים אלו כנגר עצמאי, ואילו עתה הוא מעונין לשוב לעבודתו כמהנדס בחברת אקרשטיין בה עבד בעבר. הוגשו תלושי שכר מהשנים 2015-2016 (ענ/3). כן הוגש חוזה העסקה מאותה התקופה (לא חתום), הכולל סעיף (11.5) המאפשר למעסיק להפסיק את עבודתו של העובד ככל שעבר עבירה פלילית שיש בה קלון, או שיסודה אי יושר (ענ/4). ב"כ הנאשם ביקש לקבוע כי רישום פלילי יסכל את יכולתו של הנאשם לשוב ולעסוק במקצוע שרכש כמהנדס בנין, ומשכך עתר להורות על ביטול הרשעתו, ולהסתפק בשעות שירות לתועלת הציבור.

6. הנאשם הביע צער על דבריו למתלוננת. לטענתו, האמירות נבעו מכאב, על רקע דברים שסיפר לו בנו בדרכם חזרה מבית המתלוננת. הנאשם כה נבהל, עד שכמעט היה מעורב בתאונת דרכים. הנאשם הכיר בכך שצריך היה לפעול אחרת, והדגיש כי לא התכוון לפגוע באיש. לטענתו, תהליך הגירושים בין השניים התנהל באופן חברי, הם שומרים על מערכת יחסים חיובית, וחולקים את הטיפול בילדיהם. הנאשם הביע חשש כי לא יוכל לעסוק במקצועו. לשאלת בית המשפט כיצד פעל על מנת לשוב ולעסוק בתחום הכשרתו, השיב כי מדובר בתהליך בו הוא מצוי מזה מספר חודשים, כי פנה למכרים שסייעו לו באיתור מקום עבודה, וכן לעו"ד המטפל בהליך חדלות פירעון. לא הוצגו מסמכים - לא באשר לחיפוש עבודה ולא באשר למצב הכלכלי.

דיון

7. אמנם, מעשיו של הנאשם התרחשו בפרק זמן מצומצם בן כשבוע ימים, לפני קרוב לשנתיים, ברם, בניגוד לטענת ההגנה, אין המדובר באירוע יחיד, אמרה מאיימת שנאמרה בלהט הרגע, כי אם בשלושה אירועים נפרדים. כך,

האירוע הראשון בזמן (אישום מס' 2) התרחש, כטענת הנאשם, לאחר שאסף את ילדיו מביתה של המתלוננת, ושלח לה מסרון יחיד בו איים "לשחוט" את בן זוגה (המתלונן). בחלוף שישה ימים, פרק זמן ממושך בו מצופה היה כי דעתו של הנאשם תצטנן, שב הנאשם ופנה למתלוננת במסר מאיים, זו הפעם במספר אמירות קשות (אישום מס' 1, 15.4.22). בחלוף כיממה נוספת שוב שלח הנאשם הודעה מאיימת למתלוננת (אישום מס' 1, 16.4.22). במעשיו עכר הנאשם את שלווה של המתלוננת וכן זוגה, ופגע בזכותם להתנהל באורח חופשי, ללא חשש מפני פגיעה בחייהם ובבריאותם. בהתחשב בהצטברות ההודעות, ובכך שאין מדובר במסרונים על רקע ויכוח והתלהטות הרוחות, אלא בהודעות שנשלחו (לפחות השתיים האחרונות) לאחר שהיה סיפק בידי נאשם לשקול בכובד ראש את מעשיו, הרי שחסד עשתה עמו המאשימה כשביקשה להסתפק במתחם עונש שתחתיתו במאסר על-תנאי. משנאמרו הדברים, אין זהו המקרה בו בית המשפט יקבע מתחם עונש מחמיר מזה שביקשה המאשימה לקבוע, ובהיעדר מחלוקת בין הצדדים באשר למתחם, החלטתי לאמץ את המתחם לו עתרה המאשימה.

גם בעתירתה לעונש בתוך המתחם נקטה המאשימה דרך בית הלל, וניכר כי נתנה משקל רב למהלך חייו הנורמטיבי של הנאשם, להיעדר הרשעות קודמות, לפגיעה שחווה בשירותו הצבאי, ולהודייתו במיוחס לו. מידת שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן איננה מיטבית, וחרף אמירותיו לפני, דומה שהתקשה להפנים את חומרת מעשיו, ואת מידת פגיעתם במתלוננת. למרות זאת, גם בגזירת העונש לא אסטה לחומרה מעמדתה של המאשימה, ואעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם שנקבע.

8. המחלוקת בין הצדדים ממוקדת בשאלת ההרשעה. אקדים אחרית לראשית, ואבהיר כי דעתי כדעת המאשימה. ככלל, נאשם שאשמתו הוכחה יורשע בדיון, למעט מקרים חריגים שבחריגים בהם נמצא יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה. ההלכה בשאלת ההימנעות מהרשעה נקבעה בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, וכוחה לא תש. החלטה לסיים את ההליך ללא הרשעה מותנית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: הראשון - סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, השני - יש להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. הנאשם נדרש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ולבסס אותה בראיות (רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.18, סעיף 9)).

למרות חומרת האיומים שהשמיע הנאשם, והגם שמדובר במספר אירועים, אני נכון לצאת מנקודת הנחה כי העבירות כשלעצמן, עשויות לאפשר סיום ההליך ללא הרשעה. ברם, הנאשם איננו עומד, ולו בקירוב, בתנאי השני שנקבע בפסיקה. אינני מתעלם מחששותיו של הנאשם מפני קושי באיתור מקום עבודה כמי שהורשע בדיון. ברם, פגיעה זו אינהרנטית להרשעה בהליך פלילי, איננה ייחודית לנאשם, ואין בה, כשלעצמה, כדי להצדיק ביטול הרשעה. יותר מכך, דווקא המסמכים שהמציא הנאשם (ואלו שלא המציא) מלמדים כי לא כצעקתה. ראשית, חוזה העסקה מעבודתו הקודמת של הנאשם (ענ/4) מלמד כי ניתן היה לפטרו בגין "עבירה פלילית שיש בה קלון או שיסודה אי יושר". אינני משוכנע כי זהו המצב בעניינו. שנית, הנאשם תלה את הפסקת עיסוקו כמהנדס במערכת היחסים עם רעייתו דאז (המתלוננת), על רקע החלטתו לגדל את ילדיו "במשרה מלאה". אלא שהשניים פרודים זה מזה תקופה ממושכת, מה שלכאורה אמור היה לאפשר לנאשם לשוב לעבודתו כמהנדס. הוא לא עשה זאת, וגם עתה אין בידיו להציג מסמך כלשהו, שיתמוך בטענותיו באשר לנזק ממשי שייגרם לו כתוצאה מהותרת הרשעתו על כנה. זאת ועוד: אפילו היה הנאשם ממציא מסמכים רלוונטיים, ספק בעיניי האם היה בכך להצדיק את התוצאה החריגה (מאוד) של ביטול הרשעתו. במקבילית הכוחות שבין הצורך בהטבעת אות קין של הרשעה במי שביצע עבירות איומים חוזרות כלפי בת זוגו

לשעבר, לבין הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, סבורני כי כוחו של השיקול הראשון גובר. אמנם, קיימים מקרים בהם נמצא לבטל הרשעה בהיעדר ראיות לנזק מוחשי (ואף תחת ידו של הח"מ ניתנו מספר פסקי כאלו), אך מדובר במקרים חריגים ונדירים, ולא זה המקרה שלפניי.

9. הערה בטרם סיום: ב"כ הנאשם הקדיש חלק לא מבוטל מטיעונו לעונש להטחת האשמות במתלוננת, במטרת ישראל ובשירות המבחן. לא היה לכך מקום, ויש להצר על אמירות אלו. אשר למתלוננת - כעולה מכתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם בהתאם להודאתו, הרי שהמתלוננת היא נפגעת העבירה, ואילו הנאשם הוא הפוגע. כל טענה אחרת חותרת תחת הסדר הטיעון בין הצדדים ותחת הכרעת הדין, ודומה שלא לכך כיוונה ההגנה. אשר למטרת ישראל - לא ירדתי לסוף דעתו של עו"ד גולדברג. אשר לשירות המבחן - עיון בתסקירי המבחן מלמד כי שתי קצינות מבחן: גב' ענבר צדוק וגב' הדר ביטון, ביצעו עבודתן באופן יסודי ומעמיק, והוציאו תחת ידן תסקירי מבחן מפורטים, מנומקים ומבוססים כהלכה, ובכך סייעו לבית המשפט לבצע את עבודתו. טוב היה עושה הסנגור המלומד, אילו נמנע מהטחת האשמות נעדרות ביסוס בעובדי ציבור, קל וחומר במתלוננת. הואיל והללו לא יכולים להשיב לטענות, משמש להם בית המשפט כפה וכמגן, ושומר על זכויותיהם.

10. סוף דבר, הרשעתו של הנאשם עומדת על כנה, ואני גוזר עליו את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות כלשהי, לרבות איומים.
- ב. פיצויים בסך 2,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.4.24 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מידי.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il;
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) *35592 או בטלפון 073-2055000;
- במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ב' אדר ב' תשפ"ד, 12 מרץ 2024, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

